

[Helveg Petersen.]

ikke bliver for snævert. Hvert af de hovedspørgsmål, der nævnes, hver gang man diskuterer NATO, må inddrages.

Jeg skal ikke komme ind på de mange sider, sagen rummer. Jeg mener ikke, vi i dag overhovedet skal diskutere spørgsmålet om medlemskab af NATO eller ej; det er ikke det, forslaget går ud på, og mit forslag går ikke ud på, at man skal forcere en stillingtagen frem. Men det er ganske klart, at sådan som den internationale situation i dag tegner sig, må det være en selvfølge, at vi alle er interesseret i en åben og fordomsfri drøftelse af de krav og problemer, der rejser sig for Danmark med hensyn til vor sikkerhedspolitiske stilling. Hvis vi skal føre en sådan debat i de kommende år, må vi have et grundlag, der er så godt som muligt at føre den på. Derfor er det vigtigt, at vi får en dybtgående analyse og en beskrivelse af situationen og dens udviklingstendenser, dens udviklingsmuligheder, sådan at alt dette materiale kan indgå i folketingets vurderinger og i befolkningens vurdering af hele dette livsvigtige spørgsmål. Når vi ser på den iver, hvormed folketinget tager initiativ til undersøgelser — vi har jo lige haft en debat om undersøgelser — må man nok sige, at her er et område, hvor man virkelig har brug for, at der sættes stærkt ind.

Jeg tror, det vil være muligt ud af den kreds af forskere og eksperter, der findes her i landet, og som beskæftiger sig med europæiske problemer, at sammensætte en gruppe, der vil kunne løse opgaven, men det er ikke for tidligt, at overvejelser om sammensætning og kommissorium påbegyndes. Jeg mener, at arbejdet skulle kunne begynde i efteråret 1966. Jeg ved ikke, om det vil være praktisk, men måske kunne det gribes an på den måde, at udenrigsministeren bad nêdrustningsudvalget, der nu også har politisk repræsentation, om at medvirke med en indstilling om, hvordan en sådan gruppe kunne sammensættes. Men alt det kan man måske diskutere i det folketingsudvalg, der nu bliver nedsat til at behandle spørgsmålet.

Rimstad: Vi er inden for vort parti af den opfattelse, at der ikke er grund til at ofre alt for megen interesse og alt for mange ord på det foreliggende forslag.

Forslagsstillernes holdning, som her i

tinget formentlig kun deles af deres eget parti og af det ærede medlem hr. Svend Haugaard — det så vi ved tredje behandling af finanslovsforslaget — er jo karakteriseret ved en fanatisk modstand imod vort forsvar og imod vor vestlige orientering. Men fanatisme er ikke nogen heldig baggrund for store og vidtrækkende beslutninger. Derfor bør folketinget ikke lade sig lokke af de mange ord om det rimelige og det betimelige i i god tid at oplyse problemerne gennem en kommissionsbehandling af emnet: skal vi i 1969 opsigte vort medlemskab af NATO? For der er ikke noget her at oplyse, efter vor mening, som vi ikke ved i forvejen, og nedsættelsen af en kommission som den foreslåede vil blot tjene til at gøre vore NATO-allierede usikre over for vor holdning og vore hensigter.

Vi er i vort parti enige med den højtærede udenrigsminister, når han siger, at det for Danmark er af elementær vigtighed, at USAs interesse for og engagement i Europas forsvar bevares, og, siger udenrigsministeren videre: Danmark må derfor være med til at sikre, at solidariteten inden for NATO, hvorefter landets sikkerhed afhænger, fortsat styrkes. Det er klar tale, som vort parti kan tilslutte sig. Vi vil derfor stemme imod det foreliggende forslag, hvis motiver trods alle indpakninger i smukke talemåder ikke er til at tage fejl af.

Diderichsen: Da jeg ikke havde lejlighed til at udtale mig ved det oprindelige forslags første behandling, skal jeg fremsætte nogle ganske korte, dog mere almene betragtninger, men jeg skal ikke lægge meget beslag på de tilstedeværende medlemmers tid; vi er jo hårdt prøvet.

Det er udmærket efter vor mening i liberalt centrum, at der kan blive foretaget en grundig og omfattende undersøgelse af forudsætningerne for Danmarks sikkerhedspolitik, og det er særlig betydningsfuldt, om alle de forskellige sider af sikkerhedsproblemet, både de teknisk-militære og de psykologiske, sociale og kulturelle, bliver oplyst så klart som muligt til brug for folketinget og befolkningen som helhed.

Som den moderne krig selv er naturligvis også forsvarsberedskabet, uden hvilket der ingen sikkerhed gives, efter sit væsen totalt, det vil sige omfattende alle sider af befolkningens liv, de civile områder såvel